

יציאה	כניסה	י-ם
17:15	15:59	י-ם
17:16	16:13	ת"א
17:14	16:03	חיפה
17:17	16:18	ב"ש

דבר המערכת

בפרשה, יעקב אבינו יוצא מבאר שבע ועוצר ללון בדרך בבית אל, לקראת השינה הוא מקיף את ראשו באבנים מפני מזיקים רעים, ויש לשאול, מדוע הקיף רק את הראש ולא את כל הגוף? והתשובה היא, יעקב אבינו רצה ללמד את הדורות הבאים בכך מהו החלק החשוב ביותר שדרוש להגן עליו מפני הפרוגרס. שהקב"ה יזכה אותנו להכניס רק קדושה לראשנו ובזה להאיר את העולם. שבת שלום ומבורך, שלכם יוסי סולומון.

נקודה בפרשה הרב שמואל קדושים

"וירא ה' כי עשואה לאה ויפתו את רחמה ורחל עקרה" (כ"ט, ל"א)

היו הרבה נשים בעם ישראל חשובות ויקרות אבל רק ארבע נקראו אמהות, שרה, רבקה, רחל ולאה. יש משהו משותף לכל האמהות, כולן היו בהתחלה עקרות, לאה ילדה שישה בנים ובת, שרה ילדה רק את יצחק, רבקה ילדה שני תאומים יעקב ועשיו, רחל שני בנים יוסף ובנימין.

גם הלידה לא הייתה פשוטה ולא רגילה. שרה ילדה בין תשעים, לרבקה היה הריון קשה: "ויתרוצצו הבנים בקרבה", רבינו עובדיה ספורנו שהיה גם רופא אומר שרבקה חשבה שאחד מן התאומים ימות, והשאלה היא מדוע היו חייבות להיות האמהות עקרות?

על זה אומרים בתלמוד ובמדרשים: הקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים ולכן היו האמהות עקרות, כדי שיתפללו ויבקשו זרע של קיימא.

וישנה תשובה נוספת למה היו האמהות עקרות? כדי שיהנו בעליהן מהן, שכל זמן שהאישה בהריון היא "מתקערת", שכל תשעים שנה שלא הייתה שרה בהריון הייתה ככלה בחופתה.

מה עשו האמהות בעניין עקרותן? האם בכלל עשו משהו? שרה נתנה את שפחתה, הגר לאברהם לאשה, אולי תהנה מזה גם היא, ע"י שהגר תהיה בהריון, אולי גם שרה תהיה בהריון. ואמנם זה גרם ללידת ישמעאל ואחרי זה ללידת יצחק.

רבקה לא עשתה כלום. רק יצחק העתיר בתפילה בעדה כדי שתהיה בהריון, וחז"ל טוענים שגם רבקה התפללה בעד בעלה יצחק כי שניהם היו עקורים.

לאה הרגישה כי יעקב אוהב את אחותה רחל יותר ממנה ולכן בשכר זאת ה' פתח את רחמה, כלומר הפסיק את עקרותה.

רחל הייתה יותר חרוצה ונמרצת והיא דרשה מיעקב: "הבה לי בנים, ואם אין מתה אנכי". יש כאן רמז להתאבדות, יעקב דחה את טענתה בתוקף ואמר: "התחת אלוקיים אני?" ואז רחל חזרה על התרגיל של סבתא שרה ונתנה את שפחתה ליעקב כדי להבנות ממנה, ומכאן ה' זכר את רחל והיא נפקדה בשני בנים. רחל הייתה האם היחידה שניהלה ויכוח חריף בעניין העקרות והיא היחידה שמתה בלידתה, ומשום כך זכתה שהיא שומרת על בניה עד שהתקיים הפסוק "ושבו הבנים לגבולם" (ירמיהו ל"א, ט"ז).

הארה בחסידות הרב מענדי סולומון

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שכל נברא זקוק לנברא שלמטה ממנו בכדי להתקיים, המדבר זקוק לחי צומח ודומם, החי זקוק לצומח ולדומם והצומח זקוק לדומם.

ולכאורה למה עשה ה' ככה שהאדם שהוא בחיר הנבראים יזדקק דווקא לנבראים שלמטה ממנו? מבואר בחסידות שזה משום שדווקא במאכלים הגשמיים ישנו ניצוץ אלוקות נעלה מאוד שנפל בשבירת הכלים. ועל ידי שהיהודי אוכל את המאכל וזה מחזק את גופו ונשמתו ובכוח זה הוא מקיים מצוות ועובד את ה' אזי הוא מברר את הניצוץ שבמאכל. שהמאכל מתעלה למדרגת אדם, זהו עניין האכילה בימות החול.

אבל בשבת קודש אין עבודת הבריורים, כי בשבת זהו זמן עליית העולמות, דהיינו שבשבת החיות האלקית שמהווה את העולם איננה בהסתר פנים אלא בגילוי, וקיום וחיות העולם בשבת הוא ממדרגה נעלית יותר.

ולכן גם המאכל כבר מבורר מצד עצמו, והאכילה בשבת ממשיכה חיות לנפש מלמעלה. ועל זה נאמר "אז תתענג על ה'".

פנינים לשולחן השבת

"והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (כ"ח, י"ב) - אם אדם שפל בעיני עצמו, שהוא "מוצב ארצה", אזי "וראשו מגיע השמימה" הריהו באמת אדם גדול בשמים. כפי שאומר הזהר הקדוש "מאן דהוא זעיר איהו רב". והוא זוכה לידי כך שיהיה "והנה ה' ניצב עליו" שתהא שכינה שרויה עליו, כמאמר הכתוב "אשכון את דכא". (ארוח לחיים)

"והשיבותיך אל האדמה הזאת" (כ"ח, כ"א) - יעקב אבינו תיכף בלילה הראשון לעזבו את ארץ ישראל כבר הוא רואה בחלומו כי ה' ניצב עליו ומבטיח לו "והשיבותיך אל האדמה הזאת" אי אפשר לו לאף רגע לחדול מלהתגעגע לא"י.

"ויזבק לו וינשק לו" (כ"ט, י"ג) - אבל לבסוף כאשר יעקב הלך לדרכו ולבן שב למקומו, כתוב "וינשק לבניו ולבנותיו" - ולא ליעקב, לפי שכאשר בא יעקב אל לבן חשב לבן בלבו שיש לו אבנים טובות ומרגליות מוסתרות בפיו, כמו שמביא רש"י בשם המדרש, ולכן נשק לו, אבל כאשר הלך יעקב ממנו, ידע כבר שאין לו, ועל כן לא ראה כל תועלת לנשקו (החפץ חיים)

זה היה ערב רגיל בחייו של שליח הרב שלמה כובש, שליח חב"ד בודפשט כאשר הטלפון שלו הראה על הודעת סמס שנכנסה ובתוכנה הכיתוב, "זה צ'נד סגדי, אני מבקש לפגוש אותך בהקדם". לפגוש את צ'נד היה כמו לפגוש את השטן בעצמו, צ'נד היה השני בבכירותו במפלגה האנטישמאית בהונגריה, והנה הוא מבקש לפגוש את הרב. צ'נד הגיע למפגש מבולבל וסיפר דברים שנשמעו כהזייה, אנשי המפלגה חיטטו בעברו של צ'נד ומצאו שסבתו מצד אימו יהודייה ניצולת שואה ומסתבר שהוא בעצם יהודי... "האם אני באמת יהודי"? רצה צ'נד לשמוע, "ומדוע שאפסיד את הקריירה שלי בגלל סבתי"? הרב הציג את העמדה הלכתית ולפיה צ'נד יהודי והאחרון הבין שהוא לא יוכל להמשיך במפלגה הנאצית. אט אט צ'נד התקרר ליהדות ורצה להפוך להיות חבר בקהילה היהודית, הרב כובש העלה את השאלה בפני אב בית הדין בהונגריה, "האם לאפשר לו להיות חלק מהקהילה היהודי שבה נמנים ניצולי שואה"? הרי עד לאחרונה הוא היה כנאצי ממש... אבל אז נזכר בדברי הרבי מליובאוויטש: "מצוות אהבת ישראל היא לאהוב רשע גמור כמו שאוהבים צדיק גמור, שכן הטעויות נובעות ממקור חיצוני בלבד ואינן משקפות את מהותו העמוקה". ואכן צ'נד הפך לחלק מחברי הקהילה היהודית והתקרר אט אט לשמירת המצוות.

השיעור הנלמד מהסיפור – בכל יהודי ישנו ניצוץ אלוקי ולא משנה באיזה "מפלגה" נמצא יהודי, לבסוף אור ה' יתגלה בו והוא יחזור בתשובה.

מתכון לשבת רונית מרקמן

הארה באמונה רון קרתא

חמין חיטה ועוף

מצרכים:

2 כוסות חיטה
 כוס גרגירי חומוס
 תפוחי אדמה וביצים
 נתחי עוף
 ראש שום קלוף
 3 כפות שמן
 2 תמרים

תבלינים:

כפית מלח, כפית פפריקה, כפית כמון.

אופן ההכנה:

מנקים ושוטפים את החיטה.
 מטגנים את חלקי העוף בסיר רחב עד להזהבה.
 מוסיפים את החיטה . החומוס תפוחי האדמה והביצים.
 מוסיפים מעל את התבלינים ומים עד כיסוי האוכל.
 מבשלים כ-50 דקות.

בתאבון!

באחד הימים הגיע אחד ממקורביו של ה"חפץ חיים" והתאונן בפניו כי דרש לפני קהל גדול במשך שעותיים אך לא עלה בידו להשפיע על איש מקהל שומעיו, "אם כן מה תועלת יש בדרכתי?" שאל.

השיבו ה"חפץ חיים": "דועים דברי הגאון מוויילנא שבעד כל רגע ורגע שהאדם שם מחסום לפיו זוכה לאור הגנוז שאין לאף אדם מושג כמה נעים הוא.

תחשוב מעט, אם זהו השכר עבור רגע אחד, הלא אין שיעור לשכר שתקבל על כך שעלה בידך לשים מחסום לפיהם של ציבור גדול במשך שעותיים, שבכל אותו זמן נמנעו מלשון הרע, רכילות ושאר דיבורים אסורים..." ('מעשי למלך')

מעלת השתיקה היא בהחלט מעלה עצומה היכולה להביא אותך לעונג צרוף, לאור הגנוז.

אך לא רק זאת... אדם מציל עצמו מנזק חמור וגדול יותר, היכול להיגרם לו מדיבור בגנות חברו - זכויותיו יכולים לעבור אל אותו אדם שדיבר עליו...

אדם עומל כל חייו כדי לבנות את עולמו האמיתי וברגע האמת נשאר בלי כלום, למה? בגלל דיבור על האחר...

כל דמעות שיריד, כל צער שיצטער, כל בקשה ותחנון שיבקש, כנראה לא יעזרו לו והוא ישאר קרח ממצוות.

לשלוט על הפה זו בהחלט משימה לא פשוטה, אולם אם לפני שאנו עומדים לדבר על חברנו נזכור את האיסור, ונעצור את הלשון נוכל להציל את זכויותנו ולהשאירם אצלנו.

לא רק שנזכה בזה, אלא שגם לא נגרם ריחוק מהאדם שאנו עומדים לדבר עליו, להיפך, אנו עוד נתקרב אליו ונראה בו דווקא את הטוב...

פתגם השבוע

"החלום מזכיר לאדם במה היה מוחו שקוע כל היום"

(ר' שמחה בונם מפשיסחא)

